

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **D. T.**
k pobytu hlášen na adrese Pobytové středisko 517 41 Kostelec nad
Orlicí, Rudé armády 1000
toho času na propustce na adrese P., P. 23

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2017, OAM-270/ZA-ZA11-
ZA08-2017,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 12. 2017, doplněnou dne 19. 12. 2017, domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, spočívá na nedostatečně zjištěném stavu, když skutkový stav, který vzal za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce uvedl, že ve správním řízení podrobně popsal pronásledování, jemuž byl v Gruzii vystaven v příčinné souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. Příslušníky policie byl on i jeho bratr nuceni kompromitovat opoziční politické představitele tím, že jim měli nabízet drogy a předávky natáčet na video. To pro rozpor s jejich svědomím i politickým přesvědčením odmítli. Následně jim bylo vyhrožováno, přičemž výhružky přešly i k praktickému útisku a pronásledování, např. v podobě spálení sena pro dobytek na celou zimu, jak též uvedl. Pro jeho politické názory, jež vyjadřoval i formou vtipkování s kolegy, mu nebyla prodloužena pracovní smlouva (pracoval jako učitel), přičemž začaly být rozšiřovány nepravdivé fámy o jeho drogové závislosti s cílem jeho profesní likvidace. Nemohl pak jsem již nejen učit, ale ani soukromě doučovat. Žalobce uvedl, že má strach z dalšího zadržení, bití a věznění, což je v Gruzii, pokud se člověk znelíbí mocenským složkám, běžné. V tomto odkázal zejména na Výroční zprávu Human Rights Watch 2017.
5. Žalobce vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného, že měl v Gruzii reálnou možnost obrátit se za účelem ochrany svých práv na policii, popř. na Generální inspekci policie. Rovněž závěr vycházející z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, že prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, označil za nepravdivý. Správní orgán jej ani nikterak nekonfrontoval s informacemi z jiných zdrojů, zejména nevládních organizací, a to ačkoliv je měl prokazatelně k dispozici. Ačkoliv správní orgán uvedl, že vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 12. 1. 2017 a Výroční zprávy Freedom House 2016 - Gruzie ze dne 27. 1. 2016, v odůvodnění jeho rozhodnutí zcela absentuje, jaké konkrétní informace z těchto zpráv bere za podklad svého rozhodnutí, jak tyto hodnotí a jaké konkrétní závěry z nich vyvozuje. Jediná konkrétní tvrzení, jež žalovaný z podkladů svého rozhodnutí cituje, vyplývají ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí ČR - Informace čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, čj. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015 (tedy neaktuální), čj. 123646/2016- LPTP ze dne 15. 12. 2016, čj. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 a čj. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 týkající se postihu za samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu Správní orgán tak dle žalobce porušil povinnost učinit podkladem svého rozhodnutí přesné a aktuální údaje z různých zdrojů o státu, jehož je žadatelem o mezinárodní ochranu občanem, uloženou mu ustanovením § 23c zákona o azylu. Správní orgán zejména pominul skutečnost, že Gruzie nemá

nezávislý a efektivní mechanismus vyšetřování kriminality, jíž se dopouští policejní orgány (viz Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 - Gruzie, kapitola „Torture and III-Treatment, Police abuse“). Tento závěr nevládní organizace Human Rights Watch je tak v příkrém rozporu se závěry dřívější zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky čj. 126131/2015-LP TP ze dne 26. 2. 2016, že „prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, které za podklad svého rozhodnutí převzal žalovaný v napadeném rozhodnutí, aniž by tento rozpor přezkoumatelně vypořádal. Správní orgán tak nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy nedostál povinnosti postupovat v souladu se základní zásadou správního řízení, zásadou materiální pravdy. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, sp. zn. 6 As 65/2012.

6. Žalobce zdůraznil, že v daném případě nešlo o náhodné útoky, nýbrž o reálnou hrozbu i důvodné obavy, založené na dosavadních zkušenostech pronásledování jeho osoby, jež korespondují se stavem, v němž se gruzínská společnost nachází. Uvedl, že pokud bude vrácen do Gruzie, hrozí mu skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě zatčení a mučení (nelidského zacházení), přičemž ze shora předestřených důvodů nemohl využít účinné ochrany ze strany gruzínských státních orgánů. Má zato, že se na jeho situaci plně vztahují závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, poukázal i na jeho rozsudek ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 190/2015 a nález Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2012) sp. zn. II. ÚS 670/12. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany.
7. Dále žalobce uvedl, že usiluje žít kdekoliv, kde se budu cítit v bezpečí. Nemusí to být výhradně Česká republika, jeho cesta do Evropské unie směřovala nejprve do Švédska. S poukazem na kritéria a postupy pro určení členského státu Evropské unie příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země upravených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, v platném znění, konkrétně s poukazem na jeho čl. 7 odst. 1 a čl. 3 odst. 2, namítl, že žalovaný byl v posuzovaném případě povinen nejprve náležitě a přezkoumatelně posoudit, zda je vůbec dána jeho kompetence k meritornímu posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, a teprve v případě kladného (a opět přezkoumatelného) závěru uvést své úvahy směrem k posouzení existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by totiž tato kompetence na straně žalovaného správního orgánu nebyla dána, musel by řízení o podané žádosti, coby žádosti nepřípustné, zastavit podle § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Této povinnosti ovšem žalovaný správní orgán nedostál, přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě příslušného právního předpisu a jakých rozhodných skutečností shledal žalovaný svou příslušnost věcně posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní

ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Podotkl, že v průběhu pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost seznámit se s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. Žalobce proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

9. Žalovaný připomněl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že má obavu z lidí, kteří ho nutili, aby prodával drogy členům opozičních politických stran. K současné vnitropolitické a bezpečnostní situaci v Gruzii žalovaný odkázal na své rozhodnutí ve věci a na spisový materiál, v němž se touto problematikou zabýval na základě shromážděných aktuálních zpráv, a to v souvislosti s otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí pronásledování či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.
10. Žalovaný setrval na názoru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl
11. ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
12. Zopakoval, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, konkrétně z Informace MZV ČR, čj. 93168/2016-LPTP, ze dne 26. února 2016, Informace MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, Informace MZV ČR č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 12. 1. 2017, Výroční zprávy Freedom House 2016 - Gruzie ze dne 27. 1. 2016.
13. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl ve své vlasti možnost řešit své potíže za pomoci státních orgánů. Této možnosti však dobrovolně nevyužil. V tomto směru žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003. Připomněl, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, a zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Snahu legalizovat pobyt tímto způsobem, tedy prostřednictvím mezinárodní ochrany v České republice, nelze těmito důvody podřadit.
14. Žalovaný dodal, že posoudil i to, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, ani tento azyl neudělil. Žalovaný má rovněž zato, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v průběhu správního řízení i

v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení.

IV. Jednání soudu

15. K jednání soudu konanému dne 13. 12. 2018 se žalobce nedostavil.
16. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na argumentech a procesních návrzích žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 6. 4. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 11. 4. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho životu i zdraví hrozí v Gruzii nebezpečí, že dvě osoby mu vyhrožovaly. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že ve vlasti byl aktivistou v politické straně Národní hnutí, které pomáhal při parlamentních volbách již v roce 2007, nebyl však jejím členem. Jeho posledním bydlištěm bylo Dušeti, je svobodný a bezdětný. Uvedl, že cestovní doklad zapomněl v kamionu na cestě do Švédska, tam také ztrátu dokladu nahlásil a požádal spolu s bratrem o mezinárodní ochranu. K dotazu, proč s českým vízem nepřijel přímo do České republiky, sdělil, že jeho bratr měl vízum vyřízené dříve, ale byl zadržen na letišti v Kutaisi kvůli opilosti, po zaplacení pokuty byl propuštěn. S bratrem tehdy nebyl, ale nevěří tomu, že by byl opilý, protože vůbec nepije alkohol. Když žalobce obdržel vízum, měl také strach z komplikací, tak se bratrem dohodli na cestě, kam vízum nepotřebují a následně využili nabídku odvozu do Švédska. Dále žalobce uvedl, že žil a pracoval v Rustavi jako učitel, politicky nikdy aktivní nebyl, ale po příchodu nové vlády se mu nelíbila jejich politika, proto své názory několikrát vyjádřil ve škole. Jako učitel se musel být přítomen při předvolebních agitacích v roce 2015 před parlamentními volbami konanými v roce 2016. Uvedl, že dvakrát na těchto akcích dělal vtipy s kolegy a když byl potřetí na tato akci, tak si jej následně pozvali na policii. Tam mu bylo řečeno, že jeho chování neodpovídá profesi učitele a řekli mu, že z toho důvodu již nemůže pracovat ve škole jako učitel. Druhý den si jej pozval ředitel a řekl mu, že měl smlouvu jen do konce tohoto školního roku a od příštího roku mu ji neprodlouží. K dotazu správního orgánu upřesnil, že neměl smlouvu jen do konce školního roku, ale ředitel mu řekl, že příští školní rok nastupovat již nemá. To bylo na začátku června a žalobce tak už další školní rok do práce nastoupit nemohl. Žalobce uvedl, že nemohl dále ani doučovat studenty, neboť o něm začaly kolovat nepravdivé řeči, že je drogově závislý. I v okolí Dušeti, kde žila jeho rodina a kam se vrátil, jej všechny školy odmítly zaměstnat z různých důvodů. Podle žalobce byly důvodem i tam rozšířené fámy o jeho drogové závislosti. Žalobce uvedl, že mu kvůli vtípům na agitačních akcích bylo zničeno jméno i pověst nezbytné pro jeho povolání. K tomu vysvětlil, že vyjadřoval svůj názor o nespokojenosti s vládou, která neplní předvolební sliby. Potvrdil, že své názory vyjadřoval pouze ve škole mezi kolegy a během vypomáhání ve straně Národní hnutí,

což podle něj také mohlo sehrát roli, nikdo mu však tuto pomoc poskytnutou v roce 2007 nevytýkal.

19. Žalobce dále uvedl, že následně začal pracovat na bratrově farmě, kde pracovali bez problémů do září, kdy k nim přijely autem dvě osoby, které je přesvědčovaly, aby prodali lidem z opozičních stran drogy a natočili o tom kompromitující video, k čemuž měli využít kontakty bratra žalobce na opoziční politiky. To žalobce i jeho bratr odmítli. V této souvislosti jim bylo vyhrožováno, že pokud to neudělají, že vznikne video, kde berou drogy žalobce i jeho bratr. Ten den o půlnoci jim někdo zapálil seno a shořelo tak krmivo na celý rok. Druhý den zmíněné osoby opět přišly a daly žalobci a jeho bratru na srozuměnou, že požár založily ony. Bratr žalobce tedy souhlasil s nabídkou prodeje drog, ale ve stejný den odjel z farmy do Dušeti a poté do Tbilisi, kde pronajal byt. Tam chtěli s bratrem počkat do voleb, protože doufali, že tehdejší vláda znovu nevyhraje, ale protože vyhrála, rozhodli se odcestovat z Gruzie. Do Tbilisi odjeli v polovině září a žili tam z našetřených peněz z prodeje dobytka. V pronajatém bytě je nikdo nekontaktoval, nikdo o nich nevěděl. Dále tam ale žít nemohli, protože jim došly peníze, ale pokud by hledali práci, dozvěděli by se o nich, protože oni dva muži byli určitě pracovníci policie, které někdo poslal. Proto se žalobce obával, že by ho opět mohl někdo najít a zabít nebo zavřít do vězení. K dotazu správního orgánu potvrdil, že během čtyř měsíců, po které se ukrývali, je nikdo nekontaktoval, a to ani na původní adrese. Podle žalobce se o ně nikdo nezajímal proto, že byly volby, jinak by je našli. Ke strachu z pronásledování uvedl, že i když volby vyhrála stejná strana, strach měli z důvodu, že odmítli jejich nabídku a nesplnili, co po nich bylo žádáno, přičemž jim v této souvislosti bylo vyhrožováno, že budou potrestáni.
20. Žalobce uvedl, že policii nekontaktovali, protože ti lidé, co je navštívili, byli od policie nebo bezpečnostních složek. Žalobce to dovozoval z toho, co mu řekl bratr, a sice, že podle SPZ se jednalo o auta regionální policie. Neobrátili se ani na státní policii, protože se jedná o jednu strukturu, která by jim nepomohla. Pokud jde o vízum do ČR, to si žalobce vyřídil přes osobu na internetu, té s bratrem zaplatili a odevzdali pasy. Následně s bratrem dostaly doklady a pas, s nimiž šli na velvyslanectví. Za nějaký čas byla víza hotová, zprostředkovatel pasy z velvyslanectví vyzvedl a po zaplacení je předal žalobci a jeho bratrovi. K dotazu správního orgánu žalobce sdělil, že on by práci v Tbilisi našel, ale obával se zmíněných osob. Uvedl, že by ho mohla někde zastavit policie a při prohlídce u něj najít drogy, což je důvod k uvěznění, kde již zemřelo více lidí. Fakta o dění ve věznicích jsou uvedena na internetu, informace má i z TV a od kamarádů. Uvedl, že do své vlasti se nyní vrátit nemůže, neboť v případě konfliktu s policií se v jeho zemi nedá v klidu žít.
21. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Informace MZV ČR, čj. 93168/2016-LPTP, ze dne 26. února 2016, Informace MZV ČR čj. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, Informace MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, Informace MZV ČR čj. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Informace MZV ČR čj. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015, Informace MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 12. 1. 2017, Výroční zpráva Freedom House 2016 - Gruzie ze dne 27. 1. 2016.

22. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dne 12. 9. 2017.
23. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobce v souvislosti se žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
25. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už i shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
26. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12, resp. doplňkové ochrany dle § 14a, popř. důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.
28. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
29. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

30. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
31. Jak pronásledování, tak i vážná újma tedy může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců. Je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.
32. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu věnoval na straně 4 - 6 napadeného rozhodnutí a s jeho závěry lze souhlasit. Z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a že není nijak politicky aktivní. Pouze již v roce 2007 pomáhal ve straně Národní hnutí při parlamentních volbách, avšak s touto minulou činností, jak sám uvedl, jeho současné problémy nesouvisí. Pokud uváděl, že přišel o práci a o svou dobrou pověst kvůli svým kritickým vtípům proti vládě proneseným mezi kolegy při agitačních setkáních, kterých se jako učitel musel účastnit v roce 2015 před volbami konanými v roce 2016, ani z této samotné skutečnosti nelze dovodit, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl postihován azylově relevantním způsobem.
33. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že přišel o práci a o svou dobrou pověst, protože ve škole, kde působil jako učitel, a na povinných agitačních setkáních vyjadřoval i formou vtípkování své kritické názory proti vládě, a že z tohoto důvodu byl pozván na policejní stanici, kde mu mělo být sděleno, že

jeho chování je nevhodné, přičemž následně mu nebyla ředitelem školy prodloužena pracovní smlouva a začaly o něm kolovat nepravdivé informace o jeho drogové závislosti. Tyto nepravdivé informace se měly dostat i do města Dušeti, kam se přestěhoval, a ani tam pak nezískal pracovní místo učitele. Jako další skutečnost, kterou žalobce popsal své problémy v Gruzii, byla událost, kdy byli on a jeho bratr nuceni, aby kompromitovali opoziční politické představitele nabízením a prodejem drog, což měli současně natáčet na video. Po odmítnutí takovéto spolupráce jim mělo být vyhrožováno, a to i fakticky založením požáru a spálením krmiva pro jimi chovaný dobytek. Žalobce však současně uvedl, že ani po tomto incidentu se neobrátil na policii (ani na žádný jiný orgán) neboť ty osoby, které jim vyhrožovaly, byly od policie nebo bezpečnostních složek, což podle jejich auta poznal bratr žalobce, a protože je to jedna struktura tak žalobce nevěří, že by jim policie pomohla.

34. Tyto žalobcem uváděné důvody žalovaný posoudil na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 7 až 8. Krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobce obecně měl možnost ve své vlasti řešit své potíže za pomoci státních orgánů a že této možnosti nevyužil a ani se o to vůbec nepokusil. Pokud však žalobce neučinil vůbec žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, všechny zde krajským soudem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
35. K žalobcově námitce o nemožnosti obrátit se na státní orgány krajský soud uvádí, že z Informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP, ze dne 26. 2. 2016 k čj. MV-175115-1/OAM-2015, plyne, že v Gruzii má každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako však v jiných zemích EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v ní uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. Obdobně lze podat také stížnost na prokuraturu.
36. Žalobce zpochybnil tuto shora citovanou část Informace MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP pro její rozpor s Výroční zprávou Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 12. 1. 2017, z níž zdůraznil tu část, v níž je uvedeno, že „Gruzie nemá nezávislý a efektivní mechanismus vyšetřování kriminality, které se dopouští policejní orgány“. K tomu krajský soud uvádí následující. Předně nelze přehlédnout, že žalobce se domnívá pouze na základě bratrova úsudku, že osoby, které jemu a jeho bratru vyhrožovaly, byly od policie. Není tedy ani jisté, kdo byly ony osoby, které je přesvědčovaly ke spolupráci proti opozičním politickým představitelům a vyhrožovaly jim. Pokud by šlo o trestnou činnost jiných osob, než osob od policie, u takové kriminality byla efektivita policejního vyšetřování shledána v porovnání s ostatními zeměmi obdobná. Pokud ony osoby byly z regionální policie, jak se žalobce a jeho bratr domnívají, existovala možnost obrátit se na Generální inspekci policie. Žádnou možnost obrátit se na státní orgány ale žalobce (ani jeho bratr) ani nezkusili.
37. Krajský soud má zato, že informace uvedená ve Výroční zprávě Human Rights Watch 2017, a to, že „Gruzie nemá výkonný nezávislý mechanismus vyšetřování kriminality, které se dopouští policejní orgány“ v příkrém rozporu s předmětnou Informací MZV

ČR, jak uvádí žalobce, v zásadě není. Informace ve Výroční zprávě Human Rights Watch 2017, jak je v ní uvedeno, vyšla z analýzy 22 soudních procesů, které se týkaly mučení a špatného zacházení ze strany orgánů pověřených vymáháním zákonnosti, kdy bylo zjištěno, že vyšetřování bylo ve většině případů neúčinné. V Informaci MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP je uvedeno, že stížnost na nečinnost policie a na nelegální činnost příslušníků policie lze podat u Generální inspekce policie, že příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan země a že prošetřování probíhá standardně. Je zřejmé, že celkově je Informace MZV ČR obecnějšího charakteru (týká se zejména nelegální činnosti příslušníků policie a nehovoří o soudních řízeních), naproti tomu předmětná část Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 se týkala konkrétní otázky mučení, špatného zacházení a porušování lidských práv policií.

38. Bezpochyby tedy není aktuální situace v tomto směru v Gruzii ideální, ale vždy je nutno shromážděné informace vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o azyl, tj. v tomto případě k žalobci. Byť tedy žalobce mohl mít různé problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Gruzii nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány (ať už právní cestou proti ukončení pracovního poměru v rozporu s pracovní smlouvou, či proti vyhrožování neznámými osobami a zničení majetku úmyslně založeným požárem), že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že žalobce žádné možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004, platí, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*. V daném případě se žalobce neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc s odůvodněním, že by to nemělo smysl. Nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany. V případě návratu do vlasti by žalobce mohl své případné obavy (které však soudem nebyly shledány důvodnými) eliminovat využitím institutu vnitrostátního přesídlení, což i učinil, když se čtyři měsíce před odjezdem odstěhoval do Tbilisi, kde žádné problémy neměl, a během této doby si i bez problémů vyřídil doklady k odjezdu ze země a získal české vízum.
39. Obavu žalobce ohledně podstrčení drog a případného následného uvěznění krajský soud považuje stejně jako žalovaný za nepodloženou, neboť žalobce neuvedl nic, co by takové obavě skutečně nasvědčovalo. K tomu lze poukázat na informaci MZV ČR čj. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, v níž se uvádí, že před rokem 2012 mohlo docházet k cílené kriminalizaci gruzínských občanů, od roku 2012 však již k této praxi nedochází. V Gruzii je rovněž možné se v případě potíží obrátit na gruzínské státní orgány, na policii či jiné státní orgány nebo na úřad veřejného ochránce práv (viz Informace MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016).
40. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní*

institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

41. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
42. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana.
43. Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
44. Žalobce v žalobě namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
45. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl

k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

46. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily.
47. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný správně vyhodnotil žalobcovy obavy z ohrožení života v důsledku odmítnutí spolupráce namířené proti opozičním politikům obdobně jako v části týkající se § 12 zákona o azylu tak, že žalobce měl své problémy v první řadě řešit se státními orgány ve své zemi, o což neučinil a ani se o to nepokusil, jeho obavy z cílené kriminalizace pak za nepodložené. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že žalobcovy obavy z návratu do země původu nelze považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
48. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na zprávu MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Gruzie žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob.
49. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
50. Pokud jde o žalobcem v žalobě namítaný důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu),
51. zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Gruzii ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
52. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

53. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
54. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neváděl a žalobní námitky nevznesl.
55. V dalším okruhu námitek žalobce s poukazem na kritéria a postupy pro určení členského státu Evropské unie příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země upravených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „Dublinské nařízení“), vytýkal žalovanému, že byl povinen nejprve náležitě a přezkoumatelně posoudit, zda je vůbec dána jeho kompetence k meritornímu posouzení žádosti žalobce.
56. Předně krajský soud konstatuje, že Dublinské nařízení je jedním z předpisů, které tvoří právní základ tzv. Dublinského systému, tedy mechanismu, kterým je v rámci členských států Evropské unie (s výjimkou Dánska) a dále Norska, Islandu, Lichtenštejnska a Švýcarska určován stát příslušný k projednání žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, ať už je tato žádost podána na území kteréhokoliv z uvedených států, včetně jejich hranic nebo tranzitních prostorů. Podle článku 7 odst. 2 tohoto nařízení se členský stát, který je příslušný podle kritérii stanovených v této kapitole, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Dle článku 12 odst. 1 Dublinské nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
57. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl na území České republiky transferován ze Švédska (Stokholmu) na základě Dublinské nařízení (viz předávací protokol cizince), žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice podal dne 6. 4. 2017. Žalobce pak sám při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 11. 4. 2017, následně i při pohovoru k žádosti téhož dne, sám uvedl, že mu bylo uděleno vízum do ČR. Z výše uvedeného je zřejmé, že v dané věci byly aplikovány články 7 odst. 2 a 12 odst. 1 Dublinského nařízení a žalovaný tedy nepochybil, když se žádostí žalobce o mezinárodní ochranu zabýval. Dlužno dodat, že řízení o přemístění žalobce ze Švédska do České republiky dle Dublinského nařízení proběhlo ve Švédsku. Vzhledem k tomu, že ani před zahájením azylového řízení v ČR, ani v jeho průběhu žalobce nevznesl proti předchozímu postupu dle Dublinského nařízení žádné výhrady, žalovaný se k této otázce ve svém rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu neměl důvod vyjadřovat.
58. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace

žalobce vycházel z informací z více různých zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

VI. Závěr a náklady řízení

59. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. prosince 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně